

COLUMN – Zaterdag Live 23 juni 2018 - Columnist: Peter Drijver

Huiselijk geweld

Huiselijk geweld gaat verder dan een potje matten op zijn tijd. We hebben het hier zelfs niet over temperamentvolle relaties waarbij af en toe harde woorden vallen of zelfs de losse handjes over en weer niet worden geschuwd. Het gaat over misbruik tussen individuen achter de voordeur. De voordeur die een privaat domein definieert maar waarachter artikel 1 van de grondwet onverkort van toepassing is, waar de integriteit van het individu wettelijk is verankerd. Dat hebben we hier in een half millennium ondervonden, beredeneerd, aanvaard en geborgd.

Theodore Dalrymple werkte lang als psychiater in Frankrijk. In een paginagroot krantenartikel zette hij haarfijn uiteen hoe in de Franse buitenwijken een migrantenklasse een perspectiefloos bestaan leidt, terwijl het rond moet komen op een overheidsarrangement van uitkeringen, toeslagen, geestverruimende middelen en sociale huurwoningen.

Hij stelde vast dat een groot deel van die groep bestaat uit relatief welvoorvoede goed geklede mannen met een dure auto. Hun ogenschijnlijk succesvolle publieke verschijning wordt gecompenseerd achter de voordeur. Daar zijn hun vriendinnen, vrouwen, zusters, dochters en moeders gemakkelijke prooi om hun maatschappelijk falen te botvieren. Hun feitelijke maatschappelijke overbodigheid, hun door hun overheid gesanctioneerde nietswaardigheid, wordt door hen gebotvied op hun naasten om tenminste achter hun voordeur gezag en respect af te dwingen dat ze op straat missen. Dat kan zich uiten in fysiek geweld en verkrachting, maar evengoed in stelselmatig kleineren, huisarrest en huiselijke plicht.

Daarmee worden al die vriendinnen, vrouwen, zusters, dochters en moeders feitelijk een eigen thuis ontzegd. Hen wordt een veilige individuele ontplooiing ontzegd waar het recht op huisvesting zou moeten toezien. De ouderslaapkamer verdient een vluchtrap.

Een overheid moet toezien op haar gestelde normen, optreden tegen overtreding, zorg organiseren voor slachtoffers. Maar die overheid zij we allemaal: we moeten alert zijn op onszelf en om ons heen. Huiselijk geweld, of het nu langdurige verbale onderdrukking is of verkrachting achter de voordeur, is een hardnekkig monster waartegen we ons allen moeten verzetten. Het private domein achter de voordeur is geen wetteloos en rechteloos terrein. En of we dat nu leuk vinden of niet, dat is in eerste instantie toch een strijd tegen de onderdrukking van de vrouw – dochter, partner of moeder.